

ע"פ 8949/05 - מדינת ישראל נגד אביעד בצון

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 8949-05 מדינת ישראל נ' בצון
תיק חיזוני: 21446/2011 מרמה ת"א

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופט אסתר נחליאל-חיאט
המעוררת: מדינת ישראל
נגד
המשיב: אביעד בצון

פסק דין

1. המשיב בתיק זה הודה בבית משפט קמא בовичוע שלוש עבירות: מכירת עותק מפר יצירה, עבירה על סעיף 16ג' לחוק זכויות יוצרים; החזקת עותק מפר יצירה, עבירה על סעיף 61ה' לאותו חוק וכן מכירת טובין המפר סימני מסחר, עבירה על סעיף 60(א)(3) לפקודת סימני מסחר. כל העבירות גם יחד מתיחסות לכך שבתאריך 4.1.11 בדוקן הממוקם בשוק הפשפשים החזיק המשיב סך כולל של 400 תקליטורים שתוכנם סרטוי קולנוע מפרי זכויות יוצרים וסימני מסחר של חברות "מדיה" וזאת לשם מסחר בהם. המשיב גם מכיר במספר תקליטורים שלא צוין בכתב האישום בסכום מסוים לכל תקליטור.

בית משפט קמא (כב' השופט ה', נאור) קיבל באשר למשיב תסקירות שירות מבנן. לאחר קבלת התסקיר ביטל בית משפט קמא את הרשותה שניתנה בשלב הראשון בעקבות הodiumו של המשיב והטייל עלייו צו של שירות לtowerת הציבור בהיקף של 120 שעות.

על החלטת בית משפט קמא לבטל את הרשותה, מעוררת המדינה בפנינו.

2. המדינה טוענת כי בית משפט קמא שגה בהחלטה זו בכל היבט שבו תיבחן התוצאה בתיק זה. מלכתחילה היה על המשיב להראות כי מדובר בסוג עבירה שאיננו חמור. בית משפט קמא כלל לא התייחס לסוג העבירה שמדובר בו. המדינה מפנה לפסקי דין בנושא זה העומדים על "מידה של תופעת הזופים בישראל". מימדים אלה אינם אפשריים עוד להתייחס אליה כאל תופעה חדשה ושולית

או להמעיט בחומרתה. תופעת היזופים היא תופעה הפוגעת בצורה קשה ביותר באומנות היצירה המקורית". על בית המשפט לחת ידו במלחמה בגין זה ומכאן ששהה בית משפט קמא כאשר לא התייחס כלל להיבט החומרה.

ההיבט הנוסף שאליו מפני המדינה, הינו היבט הפגיעה במשיב. במקרה הנוכחי, גם על-פי תסקיר שירות המבחן, אין מדובר בפגיעה קונקרטית אלא פגיעה בדימויו העצמי ואין די בכך. את הדגש שמה המדינה על הנסיבות בתיק זה. מסתבר כי למשיב שבפניו אין זו הפעם הראשונה שהוא עוסק בתחום זה של עבירות על פקודת סימני מסחר, או אחת מהעבירות האחרות בהן הוועד לדין בתיק הנוכחי. המשיב עבר את העבירות כאשר התנהל נגדו בבית המשפט לנעור תיק בדיק בגין אותן עבירות. באותה תיק הסטיים ההליך באירוע הרשעה והמשיב לא למד את הליך כאמור, בעוד התנהל ביצוע את העבירות הללו.

עוד טעונה המדינה כי המשיב לא יכול היה להנוט מהסדר מותנה מכוח סעיף 66 לחוק סדר הדין הפלילי, גם לו היה הסדר זה קיים בשעה שתיקו נדון, שכן הוא לא עומד בתנאי הסף שהציב המחוקק לצד האפשרות להנוט מסגירת התקיק בהליך מותנה על-פי סעיף זה.

3. הסגירות טוענת כי אין מקום להתערב בהחלטתה של כב' השופטת קמא. את הדגש שמה הסגירות על גלו של המשיב בזמן ביצוע העבירה. המשיב היה בבחינת בגין-צער. המשיב הוא יליד 1992. העבירות שבכתב האישום בוצעו בשנת 2011, משמע המשיב עמד בקי התפר שבין קטינות לבגירות. העבירות שמדובר בהן אינן עבירות חמורות, אך לשיטתה של בא-כוכו. הסגירות מפני לא-asmactot רבות שבהן בעבירות חמורות יותר הסטיים ההליך הפלילי ללא הרשעה.

באשר להסדר מותנה מכוח תיקו 66 (סעיף 66א' לחוק) לחוק סדר הדין הפלילי ונפקותו לעניין המקרה הנוכחי: כאשר עבר המשיב את העבירה, אך לטעنته, לא היו נגדו הרשעות קודמות שעל כן יכול היה להנוט מהסדר, לו היה כתב האישום מגש כ- 6 חודשים מאוחר יותר. גם לעניין זה נתנה כב' השופטת קמא משקל ובקר לא שגתה. בשורה התחתונה העתירה, כפי שניתן להבין, הינה שלא להתערב בהחלטה ולהותיר את אי הרשותה בעינה.

4. דעתנו היא כי צודקת המדינה כאשר היא טוענת כי לא היה מקום בתיק זה לבטל את הרשותה לאחר שבית משפט קמא בשלב הראשון הרשיע את המשיב.

באשר לאופיה של העבירה, אין לנו אלא להציג לדברים שצוטטו בהודעת הערעור של המדינה. מדובר בעבירה קשה בהשעטה על מדינת ישראל. לרוע המזל ולמרבית הצער, מדינת ישראל היא "אמפריה" ככל שהדבר אמר בתשיעת היזופים, הפרת סימני מסחר, בדומה לעבירות שנעברו בתיק הנוכחי. פסקי הדין שцитטה המדינה אינם פסקי הדין היחידים בנושא זה ובתי המשפט על כל ערכאות במעמדו על הנזק למדינה, שלא לדבר על הנזק ליוצרים כתוצאה מביצוע עבירות אלה. ועודין יתכן שהיינו נמנעים מהתערבות אל מול נסיבות הקונקרטיות של המשיב שבפניו.

5. המשיב, כאמור, הוועד לדין בפני בית משפט בתיק 14220-09-12 של בית המשפט לנוער בראשל"צ. עיון באותו כתב אישום מצבע על כך שמדובר בעבירה מקורית של החזקת סכין, אליה צירף המשיב שני תיקים אחרים שענינם זהה לתיק שבפניו. באחד היה מדובר במכירת 226 תקליטורי שמע וכן 2,171 תקליטורי צפיה ובתיק הנוסף מדובר גם כן בנסיבות לא מבוטלות של תקליטורים מפרי זכויות.

בעוד ההליכים בבית משפט לנוער מתנהלים, ביצע המשיב את העבירות הנוכחיות. אנו מבינים כי המשיב נחקר אולם לא התייצב וכן לא היה ידוע לتبיעה בזמן שנידון התיק בבית משפט לנוער, על קיומו גם של התיק הנוכחי, משומן כך לא ניתן היה לצרף אותו.

6. לא מצאנו ממש גם בטענה של הסגנoriaת שמצויה ביטוי בגזר הדין של בית משפט קמא, באשר יכולת לפעול מכוח התקיקן. לו היה כתוב האישום מוגש חצי שנה מאוחר יותר, המשיב ככל הנראה לא יוכל היה לצרף תיק זה בשל הסתבכותו הקודמת, ללא קשר לכך שבזה הסתיים ההליך באותו עניין. מכל מקום, נימוק זה אינו יכול לשאת על גבו את משקל ההכרעה.

7. אך אנו מצרפים את האמור בתסקירות השירות המבחן. לא שוכנענו כי האמור בתסקירות זה די בו כדי להביא למסקנה שנותן לסייע את ההליך באירוע הרשעה. התסקירינו איננו מצבע על כל נזק קונקרטי אלא מאמץ את המدد של בפגיעה בדיומי העצמי של המשיב שבפניו. יתכן כי פגעה זו קיימת אלא שבכך אין המשיב שונה מאנשים צעירים בಗילו שתדמיות העצמית נפגעת לאחר הרשעה. על כך צריך היה המשיב לחשב בשעה שביצע, ושב וביצע אותן עבירות עצמן.

התוצאה היא כי אנו מקבלים את הערעור.

בהתוונתו ערכאת ערעור שאיננה מצאה את הדין עם משבים, אנו מסתפקים בשירות לתועלת הציבור שהטיל בית משפט קמא. התוצאה היא כי אנו מרשימים את המשיב בעבירות שייחסו לו והוא עליו לבצע כאמור את מכתת השעות של שירות לתועלת הציבור כאמור בהחלטתו של

בית משפט קמא.

ניתן והודיע היום י"ד تمוז תשע"ה, 01/07/2015 במעמד הנוכחיים.

אסטר נחליאלי-חיאט,
שופטת

ג'ורג' קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"צ